

צוקרברג, הרסת לי את החיים!

פייסבוק, שחוגגת עשור, מקנה הרבה רגעים מעניינים, אבל יש בה גם צדדים שליליים: כבר קשה לנמנם באוטובוס, כדי להגיע לפוסט טוב צריכים לעבור על הרבה שטויות ועל כל דולר שמארק צוקרברג מרוויח, יש קצת פחות קשב וריכוז • ובכל זאת, קשה עם פייסבוק, אבל גם קשה בלעדיה

בתשומת לב, שישמעו (יותר נכון יקראו) את דעתך, יחשיבו אותך, הצורך בחברה ובעניין. הרבה עניין. מעניין לדעת מה אחרים חושבים על מה שפרסמת ומעניין לקרוא מה קורה בחיי אחרים.

אלא שפייסבוק, או כל רשת חברתית אחרת, לא באמת ממלאת את הצורך בחברה. חברי הפייסבוק יכולים להיות טובים ולעזור, אבל בדרך כלל לא מעבר לסייברספייס. הם לא תחליף לחברים אמיתיים - כאלה שתמיד שם בשבילך, שאתם מבינים זה את ה-שיגעונות של זה. הם מקסימום יכולים להגיד מילה טובה, לשמש "אוזן" וירטואלית קשבת או להכיר את האישיות הקיברנטית שלנו, שהיא לא בהכרח דומה למה שאנחנו במציאות. ועדיין, נוח לנו לפעמים להשתמש בתחליף המידי, החלקי והמשלה.

החשש בקרב רבים הוא שאט אט, פייסבוק, והאינטרנט בכלל, יחליפו את הקשרים החברתיים ה"אמיתיים", בעולם הפיזי. זה לא יקרה. הרצון באינטראקציות אנושיות אמיתיות לא יחלוף מן העולם והעולמות הפיזי והוירטואלי ימצאו - וכבר מוצאים - איך להסתדר.

בקיצור, צוקרברג (אפשר לקרוא לך צוקי?), הרסת לי את החיים! לי? לנו! הרווחת דולר אחרי דולר, מיליארד אחרי מיליארד, ואוטנו הותרת בזהים מול המסך, מכורים ועם עוד קצת הפרעות קשב וריכוז. אבל בעצם, מה אני מתלונן? הרי כיף לי לקום כל בוקר ולקרוא מה החברים שלי כתבו, טוב לי להציץ ביצירת הפלסטלינה שהחבר היוצר שלי מעלה בכל יום, או בסלפזי היומיים שכמה חברים חתיכים ושיריים מעלים. אני נהנה לקרוא את הדעות המנומקות של חברים בפייסבוק שלי על מה שקורה בארץ ולהסכים - או להתנגד - והחיים הרבה יותר מעניינים עם הררי הציניות והממים הסאטיריים ש-"נשפכים" שם. אז... אתה יודע מה, צוקי? תמשיך להרוס לי את החיים! אה... ומזל טוב, כמובן...

תמיינו לעצמכם עולם בלי פייסבוק. בלי סטטוסים, בלי שיתופים, בלי פיד - עמוד חדשות - שמתעדכן כל הזמן. כדי שכולם ידאו את התמונה ההו-כה-מגניבה שלכם מהטלון אתם צריכים לשלוח אותה במייל לתפוצת נאט"ו, כדי לשתף אנשים במה שעובר עליכם אתם צריכים אשכרה ללכת אחד אחד ולהגיד להם את זה, ולעשות לייק... סליחה, מה זה? נשמע נורא, נכון? זה היה המצב עד לפני 10 שנים. להצטמרר...

מארק צוקרברג

בדיוק היום לפני עשור ישבו להם שני סטודנטים בין כתליה של אוניברסיטת הארווארד והמציאו את האתר Thefacebook.com. זה היה, פשוטו כמשמעו, "ספר פנים" של סטודנטים באוניברסיטה. די מהר הוא התפשט לאוניברסיטאות ומוסדות חינוך נוספים, בארצות הברית ואחר כך גם במדינות אחרות, ה-The-

יד, ופייסבוק הלכה והפכה למה שהיא כיום. במהירות די מסחררת היא כבשה עוד שוק, עוד נתח, והגיעה למיליון הראשון, ל-100 מיליון, למיליארד... עד ל-1.23 מיליארד המשתמשים שיש לה כיום. כולם נשבו בקסמיו של המלך החדש, או שלפחות רצו להיות חלק מהעדר.

קסמים די מתעתעים, יש לומר. יש בפייסבוק הרבה יתרונות, אבל גם לא מעט דברים שליליים. האתר שצוקרברג ייסד ממכר ולא באמת מהווה תחליף לחיים האמיתיים. רבים מה"מכורים" לפייסבוק, כמוני,

מוצאים את עצמם יושבים מול המחשב, או חמור מזה בנייד, כדי להתעדכן מה העלו החברים ויותר חשוב - מי ואיך הגיבו על הסטטוס החדש שהעליתי וכמה כבר עשו לו לייק. אף אחד? אסון! אין כמעט דבר כזה לנמנם באוטובוס, תמיד יש את הצורך להציץ באפליקציה "דק עוד פעם אחת" לפני שהולכים לישון ואני מוצא את עצמי מעיף מדי פעם מבט על מה שקורה בפייסבוק גם כשאני באמצע פגישה עם חברים. לא התחברתי במשך חצי שעה-שעה לראות מה קורה? אני לא מעודכן, צריך להיכנס... לפעמים המחשבה הזאת אפילו לא תעלה, האצבעות ייקחו אותי לשם.

חוקרים רבים מתעסקים בשאלה: למה כל זה קורה? מדוע אנחנו כל כך מתחברים לפייסבוק? אני לא חוקר, אבל אני יכול להעיד שפייסבוק ממלאת הרבה צרכים חשובים: הצורך

